

CIOCOLATĂ DIN CER - o istorioară din Rusia

»CÂT DE MULT IUBESC LEGEA TA! TOATĂ ZIUA MĂ GÂNDESC LA EA.«
- Psalmul 119.97.

Andrei își trage fără zgomot pantalonii pe el și se strecoară prin întuneric până la ușa camerei. Apasă cu grijă clanța ușii de lemn. Nadia nu trebuie să observe în nici un caz ceva. Foarte încet închide din nou ușa, pe dinafară, ca să nu facă nici un zgomot. O clipă a rămas în picioare pe holul casei și răsuflă ușurat. De când polițiștii l-au condamnat pe tatăl lui și l-au dus în lagărul de deținuți din Siberia, acum un an, firavul băiat de 12 ani, cu ochi albaștri și vioi, cu păr negru cârlionțat a fost permanent cu ochii în patru. În acea noapte cețoasă și întunecoasă de noiembrie este atent la orice zgomot și la orice mișcare. Și Andrei a mai învățat ceva foarte important: rugăciunea. În fiecare dimineață și în fiecare seară își face acum timp să vorbească cu Dumnezeu despre toate lucrurile. El nu mai face nimic fără să se fi rugat înainte. Asta a făcut și tatăl lui întotdeauna. „Și tata citea în fiecare zi din Cuvântul lui Dumnezeu, din Biblie.” Andrei suspină în tăcere. Tocmai de aceea a fost tatăl lui condamnat. Mai ascultă odată, să audă dacă înăuntru este liniște. „Nadia chiar n-a observat nimic”, constată el mulțumit. Apoi se strecoară înainte, bătând prin întuneric.

»CINE CREDE ÎN FIUL ARE VIAȚA VEȘNICĂ.« (Ioan 3.36a) Cu multă grijă a deschis Andrei ușa bucătăriei și a intrat înăuntru. Prin crăpăturile oblonului de la fereastră se strecurau două dăre subțiri și palide din lumina dimineții în încăperea mobilată sărăcăcios. Andrei trebuie întâi să se dezmeticească. I-ar plăcea și lui acum să se mai facă puțin ghem sub pătura caldă. Dar de când tatăl lui este în lagărul pentru deținuți, a trebuit să preia el multe dintre sarcini. Altfel mama lui n-ar mai termina cu treaba. Cât se poate de încet, Andrei clădește câteva bucăți de lemn în vatră, sub plită. „Azi este ziua Nadiei”, își amintește el în timp ce aprinde o torță de rășină de brad și o aruncă între lemne. „Ce mult aș vrea să-i fac o bucurie, dar cum? Altădată aducea tata, seara când venea acasă, o tablă de ciocolată pentru cel sărbătorit. Atunci ne lua pe genunchi și ne povestea câte o istorioară despre Domnul Isus.” Gândurile lui Andrei s-au întors la ultima lui zi de naștere, când tata încă nu fusese închis. Atunci le-a povestit istorioara cu Domnul Isus, care avea 12 ani și a mers împreună cu părinții Săi la Ierusalim, la sărbătoarea Paștelui. „Cu ocazia sărbătorii Paștelui, iudeii își amintesc de eliberarea lor din Egipt. Și noi să ne amintim în fiecare zi cu recunoștință că Isus ne-a eliberat de vina păcatului nostru”, a explicat tata.

»TATĂL MĂ IUBEȘTE PENTRU CĂ ÎMI DAU VIAȚA.« „O tablă de ciocolată nu pot să-i cumpăr Nadiei. Asta costă o avere”, se gândește Andrei trist. În vatră începe încet-încet să pâlpâie focul. Flacăra a trecut de la torță la surcele, iar acum își croiește încet-încet drum printre lemne. Afară începe să se lumineze. Andrei scoate cu grijă Biblia din ascunzătoare și o deschide. Nu îndrăznește să aprindă lumina sau să deschidă oblonul. Căci Biblia era cea mai mare comoară a lor, pe care nu trebuie nimeni s-o găsească. Atunci, când au venit polițiștii, micuța Nadia a ascuns cartea în pătuțul ei pentru păpuși, fără ca cineva să observe. Abia după câteva zile a scos cartea de sub pătura patului de păpuși. Mama a plâns de bucurie. Când s-a gândit la această întâmplare, lui Andrei i-a trecut un zâmbet peste fața obosită. „Nu pot să-i cumpăr Nadiei o ciocolată, dar pot să-i citesc ceva din Biblie, despre Domnul Isus.” Hotărăște el și începe să răsfoiască prin cartea cu foile uzate. „Oare tata ce i-ar citi Nadiei azi din Cuvântul Domnului?”, se întreabă el. Atunci a închis ochii și și-a împreunat mâinile pentru rugăciune. Cu siguranță Dumnezeu îi va arăta locul potrivit. Ușa se deschise cu zgomot.

»BINECUVÂNTAREA DOMNULUI ÎMBOGĂȚEȘTE.« (Proverbe 10.22) Andrei deschide ochii speriat. „Nadia, ce m-ai speriat!”, zice el ușurat când își recunoaște sora mai mică în pragul ușii. Ea este încă în pijama și strânge la piept păpușa ei preferată. Andrei se scoală și trage fetița

la el, pe scaun, lângă sobă. Între timp, din vatră ieșea o căldură plăcută și se împrăștia prin toată bucătăria. „La mulți ani! Domnul Isus să-ți dăruiască binecuvântarea Sa bogată!” Așa zicea tata mereu, își aduce el aminte. „Da, pentru că binecuvântarea Domnului îmbogățește.” Andrei nici n-a observat-o pe mama lui, cu toate că ea intrase în bucătărie doar o clipă după Nadia. Mama i-a dat Nadiei o sărutare dulce pe obraz, înainte de a se așeza la masă, pe locul ei. Nadia s-a cățarat imediat în poala ei. „Hai să ne rugăm împreună!”, propune Andrei. Împreună i-au mulțumit lui Dumnezeu că și-n această noapte EL i-a păzit. Bineînțeles că s-au rugat și pentru tata. „Doamne Isuse, altădată îmi dăruia tata câte o ciocolată de ziua mea. Dar acum tata trebuie să stea în închisoare. De aceea Te rog să-mi dăruiești Tu o ciocolată”, s-a rugat Nadia din adâncul inimii, când i-a venit rândul. Andrei a văzut cu coada ochiului cum mamei i-au dat lacrimile.

»PĂZEȘTE-MĂ, DUMNEZEULE, CĂCI ÎN TINE MĂ ÎNCRED.« (Psalmul 16.1) „Nadia, într-adevăr, noi putem să-I spunem lui Dumnezeu toate lucrurile și-L putem ruga orice.” Mama își privește fetița, dusă pe gânduri. S-a gândit o clipă, căutând cuvintele potrivite. „Dar nu știu dacă este potrivit să-L rugăm chiar și pentru o tablă de ciocolată.” Nadia o privește mirată. „Dumnezeu ne dăruiește în fiecare zi destulă mâncare și băutură”, explică mama cu prudență. „Dar o bucată de ciocolată este un lux și nu ai nevoie de ea ca de o bucată de pâine.” Andrei asculta încordat. Îi era milă de surioara lui. „Dar oare o bucată de ciocolată este un lux chiar și cu ocazia zilei de naștere?” Andrei nu era foarte sigur. Dar Nadia nu s-a mai gândit la acest lucru. În schimb a început din nou să se roage: „Doamne Isuse, dacă nu poți să-mi dăruiești o ciocolată, atunci Te rog trimite-l pe tata acasă din lagărul de detenție! Tata precis îmi va dăruia o ciocolată.” Micuța de cinci ani se gândește o clipă. „Dar Tu precis poți mult mai mult decât tata. De aceea Te rog, fă ca azi să primesc o ciocolată. Măine voi fi iar mulțumită cu o felie de pâine, dar azi este ziua mea.” În acel moment s-au auzit bătăi la ușa de afară.

»CU CÂT MAI MULT TATĂL VOSTRU, CARE ESTE ÎN CERURI, VA DA LUCRURI BUNE CELOR CE I LE CER.« (Matei 7.11) Mama, Andrei și Nadia se uită întrebători unii la alții. Cine să vrea ceva de la ei așa de dimineață? Iar se aud ciocănituri. Bătăile răsună în toată casa. „Sper că micuța Anna n-o să înceapă acum să plângă”, îi trece lui Andrei prin cap, în timp ce mama își pune șorțul alb și merge la ușa de la intrare. În ultima clipă Nadia înșfacă Biblia și o face să dispară în ascunzătoarea secretă. „Bună dimineața, Oleg!”, îl salută mama pe bătrânul blajin din localitatea învecinată. „Intră, este încă frig afară.” Mama închide ușa repede în urma vizitatorului. Bătrânul cu părul alb ca neaua intră zâmbind în bucătărie și îi salută pe copii. Toți îl privesc nerăbdători în timp ce el bagă mâna dreaptă în trăistuța sa uzată. Lui Andrei nu-i venea să-și creadă ochilor când a văzut ce scoate nenea Oleg din ea. „Oleg, cum de ți-a venit să ne aduci o ciocolată?”, îl întreabă mama consternată. Nenea Oleg se scarpină gânditor la ceafă. Apoi povestește cum s-a rugat după ce s-a sculat și cum Dumnezeu i-a spus să cumpere o tablă de ciocolată și s-o aducă aici. „Mulțumesc!”, chiuie Nadia de bucurie și îi sare de gât lui nenea Oleg. „Acum am primit totuși, cu adevărat o ciocolată din cer. Domnul Isus se interesează chiar de toate lucrurile”, radiază ea plină de bucurie.